

Sala Petita

Del 21 de març
al 29 d'abril
de 2012

Enric Arquimbau
Jep Barceló
Miquel Bonet
Roser Camí
Pep Cruz
Sara Espígul

Borja Espinosa
Montse Garcia Sagués
Quimet Pla
Aina Ripol
Carles Romero
Lluís Soler

Teatre Nacional
de Catalunya

www.tnc.cat

Direcció

Toni Casares

JOSEP
POUS I PAGÈS

REI

DRAMATÚRGIA
PERE RIERA

i SENYOR

Família i abús de poder

Coincidint amb el centenari de la publicació d'una de les grans novel·les del modernisme, *La vida i la mort d'en Jordi Fraginals* (1912), de Josep Pous i Pagès, el TNC recupera *Rei i senyor*, una obra desconeguda pel gran públic que no s'ha representat d'ençà que es va estrenar al Romea l'any 1918. *Rei i senyor* continua la línia de recuperació de textos poc coneguts de la tradició teatral catalana (que ens ha permès de veure a escena obres com *Valentina*, *La Dama de Reus*, *El casament d'en Terregada* o *Misteri de dolor*) i es presenta a la Sala Petita amb una dramatúrgia de Pere Riera i la direcció de Toni Casares.

Rei i senyor planteja una reflexió sobre els límits i excessos de l'autoritat paterna en el marc de la crisi de les estructures patriarcals. Situada a principis del segle xx en una casa pairal de llarga història, l'acció d'aquesta tragèdia domèstica gira entorn del conflicte entre Andreu Reixac, un terratinent acostumat a manar a tort i a dret, i la seva filla Remei, que gosa desafiar l'autoritat paterna quan el seu pare l'obliga a trencar el prometatge amb el seu enamorat. L'arribada de Narcís, germà de Remei i hereu dels Reixac, després de quatre anys d'estudis a l'estranger, acabarà de precipitar un enfrontament entre dues visions del món irreconciliables, la tradicional i la moderna. Pous i Pagès ens ensenya que la llibertat personal només es guanya contra les coaccions socials i el determinisme de la natura.

Rei i senyor

Josep Pous i Pagès. Dramatúrgia de Pere Riera
Sala Petita

Rei i senyor

Josep Pous i Pagès
Dramatúrgia de Pere Riera

Direcció Toni Casares

EscenografiaMax Glaenzel

VestuariMercè Paloma

Il·luminació David Bofarull (aai)

Música original Bárbara Granados

SoTomás Pérez (EBG)

CaracteritzacióToni Santos

Ajudanta de direcció Aina Tur

Ajudant d'escenografia Jose Novoa

Ajudanta de vestuariNúria Cardoner

Realització d'escenografia Taller d'escenografia Jordi Castells
Carles Garcia
Equip tècnic TNC

Realització de vestuariÈpoca

Rei i senyor

Josep Pous i Pagès. Dramatúrgia de Pere Riera
Sala Petita

Repartiment:

<i>Andreu Reixac</i>	Lluís Soler
<i>Ventura, germà d'Andreu</i>	Quimet Pla
<i>Narcís, fill d'Andreu</i>	Carles Romero
<i>Eugènia, esposa d'Andreu</i>	Roser Camí
<i>Remei, filla d'Andreu</i>	Sara Espígul
<i>Miquel d'Aiguaviva, enamorat de Remei</i>	Borja Espinosa
<i>Cebrià, pastor</i>	Pep Cruz
<i>Tuies, minyona</i>	Aina Ripol
<i>Barbeta, masover</i>	Miquel Bonet
<i>Hipòlit, masover</i>	Enric Arquimbau
<i>Garrell, masover</i>	Jep Barceló
<i>Boixeda, masovera</i>	Montse Sagués

Músics d'enregistrament

Eva de la Torre	Violoncel solista
Txell Sust	Veü
Josep Gomariz	Alto Horn
Tomás Pérez	Guitarra
Pere Bardagí	Violí/viola
Manuel M. del Fresno	Violoncel
Quim Ollé	Flauta
Tomás Pérez	Enregistrament i mescles
Bárbara Granados (EBG)	Estudi gravació

Muntatge, assaigs i representacions:

Equips tècnics i de gestió del Teatre Nacional de Catalunya

Agraïment:

Àngels Poch

Producció:

Teatre Nacional de Catalunya

Escric aquestes ratlles tres setmanes abans de l'estrena, i els seré franc, perquè el que ara els diré, en el meu cas, no és gaire habitual: molt poques vegades, a aquestes alçades dels assaigs d'un espectacle, he estat tan tranquil, tan segur, tan convençut de l'interès de la proposta que presentarem al cap d'uns dies, com en aquesta ocasió.

La direcció artística del TNC i el seu Consell Assessor (del qual he tingut l'honor de formar part durant aquests últims anys) té com un dels seus objectius la revisió permanent del repertori teatral català. La lectura de l'obra *Rei i senyor* ens va fer veure, a mi i a la resta de membres del Consell, que ens trobàvem davant d'una *nova* assignatura pendent del TNC. Josep Pous i Pagès, conegut bàsicament com a autor d'una de les últimes novel·les del nostre modernisme (*La vida i la mort d'en Jordi Fraginalls*), fou també, a més d'un gran novel·lista i intel·lectual compromès amb el seu temps, un actiu i prolífic autor teatral amb una indubtable saviesa escènica i una inqüestionable capacitat de comunicar emocions i idees morals, a través de situacions i personatges. Un home de teatre, vaja.

A *Rei i senyor*, el drama d'una filla obligada a casar-se amb qui ella no estima serveix a l'autor per exposar d'una manera radical, poètica i valenta (èpica) l'acabament d'un món basat en lleis d'autoritarisme secular i la necessitat de la revolta individual com a única opció de vida possible. I tot això amb una eficàcia narrativa, una riquesa lingüística i una profunditat psicològica i emocional pròpies del millor teatre del seu temps.

Pere Riera, un dels autors de la tan aplaudida nova fornada de la dramatúrgia catalana, s'ha cuidat de potenciar, amb discreció i respecte, l'agilitat escènica de la peça original. Però és sobretot el treball que han dut a terme els actors, la manera com han abordat la construcció de les escenes i els personatges, la confiança plena que han dipositat en el text que interpreten i l'alegria, la bona intuïció i el talent amb què han viscut tot el procés fins ara, el que em permet a mi també, tants dies abans de l'estrena, tenir una sòlida confiança en el projecte que els presentem.

Toni Casares

Rei i senyor i La vida i la mort d'en Jordi Friginals per **Margarida Casacuberta**

Si *La vida i la mort d'en Jordi Friginals* és una novel·la sobre la llibertat humana, *Rei i senyor* és un drama contra l'autoritarisme. Enric Gallén ja va assenyalar el fort lligam que connecta totes dues obres en el capítol que va dedicar al teatre de Josep Pous i Pagès, i em sembla que val la pena explicitar-lo a propòsit de la recuperació d'aquesta obra per part del TNC la temporada 2011/2012, sobretot si tenim en compte que enguany se celebra el centenari de la que ha estat considerada l'última novel·la del modernisme i que tanta fortuna ha tingut des de la seva publicació per la Societat Catalana d'Edicions el 1912 fins a l'actualitat.

Com explica Jordi Castellanos en el pròleg a la novel·la, *La vida i la mort d'en Jordi Friginals* és «una plasmació completa de les teories individualistes del Modernisme i, més concretament, [...] del problema de la llibertat humana –l'autorealització individual– enfront del determinisme de l'ambient (simbolitzat per la natura) i el protagonista que personifica una “vida” des que comença fins que s'acaba, entesa com a lluita per escapar al destí imposat des de fora». Al seu torn, *Rei i senyor*, estrenada el 21 de setembre de 1918 al Teatre Romea per la companyia Froment-Giménez i publicada immediatament per *La Escena Catalana* (1918), focalitza, de tot aquest procés, un moment puntual i d'allò més determinant d'aquesta «vida». Es tracta del segon naixement de la persona, el que es fa des de la consciència i des de l'exercici de la voluntat. Un naixement tant o més dolorós que el biològic i l'únic que dóna sentit a l'existència humana en tant que és una afirmació de l'individu contra un destí imposat per la tradició i pels prejudicis socials.

A *La vida i la mort d'en Jordi Friginals*, aquest segon naixement es produeix després que el protagonista de la novel·la –una «energia humana en potència», activa i dominadora, dotada d'aspiracions elevades i d'imaginació creativa i ansiosa «d'un futur de lluita redemptora» i que tanmateix esdevé una «mort en vida» des del moment que el pare li imposa el destí reservat des de temps immemorials a tots els fadrísters de la família, el Seminari– reacciona contra la imposició de l'autoritat paterna quan el sentiment amorós el traspalsa i el desvetlla. Abans que consciència i voluntat, l'individu és, en l'obra de Josep Pous i Pagès, un ser capaç de sentir emoció. I l'emoció és la vida. Per això, en enamorar-se, Jordi Friginals retorna a la vida i posa en joc aquella energia primigènia que semblava haver perdut contra el determinisme de la realitat. Així, davant del dilema entre revoltar-se o morir, Jordi Friginals, malgrat sentir que és més fàcil deixar-se portar instintivament per la pulsio de mort, troba en la voluntat la força que li ha de permetre prendre la seva primera gran decisió: enfrontar-se a l'autoritat paterna i abandonar el Seminari, cosa que li reportarà una ruptura dràstica amb la família i l'assumpció de la pròpia solitud.

És l'inici de l'itinerari personal regit per la voluntat i per la llibertat que el fa persona i el diferencia de la resta de la natura. Jordi Fragonal es converteix, a partir d'aquest moment, en punta de llança del progrés humà: emprenedor i renovador constant, la seva vida és, tal com expressa Gabriel Alomar en el seu assaig sobre *El Futurisme* (1904), «un esforç per vèncer aquella adversària (la Natura) o per domar o aprofitar les seves forces mateixes afrontant el perill sempitern de veure-les rebel·lar-se de sobte i venjar-se cruentament del dominador». En un món hostil en què l'individu queda integrat en un engranatge implacable que l'assimila i l'utilitza per assegurar-se la pròpia perdurabilitat, «sols la revolta salva». Perquè la lluita justifica per ella mateixa, siguin quins siguin els resultats finals, la situació i el sentit de la persona al món.

La trajectòria de Jordi Fragonal des d'aquest segon naixement fins al final prematur de la seva vida, estroncada per un càncer, constitueix el gruix de la novel·la de formació que és, en definitiva, *La vida i la mort d'en Jordi Fragonal*. El llenguatge narratiu ho propicia. En plantejar-se el mateix tema en llenguatge teatral, Pous i Pagès focalitza aquest moment decisiu de la vida de la persona i el dissectiona damunt de les taules escèniques. A *Rei i senyor*, els atributs característics del personatge de Jordi Fragonal es reparteixen entre els dos fills del protagonista del drama, Andreu Reixac, el patriarca d'una antiga família d'hisendats rurals establerta des de fa unes quantes generacions en una masia muntanyenca el nom de la qual simbolitza el pes del passat i de la tradició. Andreu Reixac és un home just i recte, però també eixut i autoritari. La seva filla, Remei, el compara amb un «penyal de la serra», impossible d'estovar, i la seva muller, Eugènia, el veu amb «faccions de pedra» i dotat d'«un cor de roure», qualitat que el germà, l'oncle Ventura, considera com a distintiva de la família i garantia de la seva perdurabilitat davant la mirada expectant d'un pastor –home savi perquè ha viscut i ha sofert enmig de la natura i al marge dels prejudicis socials, en la línia del pastor de *Solitud* de Víctor Català– que és capaç d'entendre la transcendència del moment i de fer de guia als joves i de consol per als vells.

L'acció comença amb el plantejament d'un conflicte: Remei viu desesperada per la decisió que ha pres el seu pare de casar-la amb un home que ella no vol. La noia estima Miquel, el xicot de tota la vida que el seu pare havia rebutjat a partir del moment en què havia gosat prendre partit a favor dels bosquerols en un conflicte d'interessos entre propietaris i treballadors. La rectitud d'Andreu, tan lloable en altres moments de *Rei i senyor*, es converteix en tossuderia a partir de l'instant en què se sent desautoritzat i es tanca en banda. Remei, que se sent massa feble per contradir la voluntat del pare i, al mateix temps, les convencions socials, està disposada a seguir els passos d'una àvia que, en la seva mateixa circumstància, havia optat pel suïcidi i el record de la qual es fa obsessivament present al començament de l'obra. L'arribada del germà, Narcís, serà providencial. En tornar d'una llarga temporada d'estudis a l'estranger per tal de modernitzar l'explotació de les terres, tot i que Remei el veu com un

Reixac de pedra picada, el noi ha sabut incorporar a la rectitud distintiva dels homes de la família, la ductilitat i l'obertura de mires característiques de la modernitat. Serà en nom d'aquesta nova manera d'entendre el món que Narcís intentarà convèncer el pare d'atendre a raons i, davant la impossibilitat de moure'l del seu encaparrament, s'hi enfrontarà obertament davant la desesperació callada de la mare, incapaç de fer costat als fills tenallada per l'obligació deguda al marit, i el fatalisme de l'oncle, que sentència l'esfondrament de la família en el precís instant en què Ventura assoleix l'únic ideal de la seva existència sacrificada per la prosperitat de la casa –batejar amb el seu nom una nova espècie vegetal– i que la crisi del nucli familiar necessàriament invalida.

La discussió entre pare i fill –l'antigor *versus* la modernitat, la mort *versus* la vida– constitueix el punt culminant d'una obra que s'acaba amb una ruptura dràstica entre pares i fills i amb l'extinció del món que representa la casa Reixac. Davant la revolta d'aquests –Remei, empesa per la força de l'amor, seguirà les passes de Narcís–, Andreu, amb el vist-i-plau de Ventura i el plany inútil d'Eugènia, repudiarà l'hereu i la noia, que sortiran de l'espai fosc i tancat de la masia cap a un món nou i encara desconegut. El segon naixement de la persona des de la consciència i des del dolor ha de portar els joves Narcís i Remei cap a la vida. Amb el mateix dolor, però dins el mausoleu en què s'ha de convertir necessàriament la masia després de la marxa del jovent, restaran tots aquells que han estat incapaços de desistir-se, d'una manera o d'una altra, d'un autoritarisme paralizzador.

Bibliografia

Enric GALLÉN, «Teatre: Josep Pous i Pagès», dins Joaquim MOLAS dir., *Història de la Literatura Catalana. Part Moderna*, vol. VIII. Barcelona: Ariel, 1986, p. 405-414.

Jordi CASTELLANOS, «Pròleg», dins Josep Pous i Pagès, *La vida i la mort d'en Jordi Friginals*. Barcelona: Edicions 62, 1979, p. 9-14.

L'empremta de l'Alt Empordà a l'obra de Pous i Pagès

Els textos de Josep Pous i Pagès estan ben marcats pel paisatge empordanès, presents en la pràctica totalitat de la seva obra. De la masia de *Rei i senyor* a les localitzacions de *La vida i la mort d'en Jordi Fraginals* (Sant Esteve, Ribelles, Vilallonga...), l'empremta de les comarques de l'Empordà a l'obra de Pous i Pagès és clara i evident.

Tanmateix, si hi ha una població amb presència constant als textos de l'autor de Figueres, aquesta és Avinyonet de Puigventós. És en aquesta petita població de l'Alt Empordà on la família Pous tenia la casa familiar, i on Josep Pous i Vidal, pare de l'escriptor, feia de metge del poble. I a Avinyonet de Puigventós, Pous i Pagès hi va situar obres com *Per la vida*, *Quan es fa nosa* i *Revolta*.

Fins no fa gaire, existia una ruta literària dedicada als paisatges de la narrativa de Josep Pous i Pagès, ideada per Esther Pagès i Comelles, amb la complicitat de Lluís Martínez i Maria Velasco. Tot i així, si el viatger es deixa caure per Avinyonet i pregunta a la gent del poble, podrà seguir les passes de l'escriptor, sempre amb la companyia de la tramuntana (no en va, el topònim de la població parla d'un puig ventós). Una tramuntana que, com escriu el mateix Pous i Pagès, «més furiosa que mai, seguia escombrant el carrer, rebatent-se per les parets, empenyent les obertures, esgarrapant les taulades, xisclant basardosament xemeneia avall com una ànima en pena». Podem passar pel mas familiar dels Pous, Cal Ferrer (o Cal Metge), per Ca l'Estrada, per l'antic cementiri, avui rebatejat com a jardí de la Comanda, o per Ca la Badona, l'hostal del poble, citat a la novel·la *Per la vida*.

A Avinyonet de Puigventós, també hi té lloc una de les primeres peces teatrals que va escriure Josep Pous i Pagès, *L'endemà de bodes* (1905). L'obra, inspirada en una història que va sacsejar el poble, ens situa en una masia de l'Empordà (al carrer Llers d'Avinyonet de Puigventós) i la protagonitza una família arruïnada que es veu obligada a fer un casament de conveniència per compensar els deutes. Pous i Pagès ho va convertir en drama rural i la peça va acabar representant-se a Barcelona. Diuen que, les nits que la tramuntana bufa amb força, els crits i els udols de la desafortunada parella encara es poden sentir.

Josep Pous i Pagès Perfil biogràfic

Nascut a Figueres l'1 de febrer de 1873, a l'edat de quinze anys va començar els estudis de Medicina a Barcelona. Només hi va fer tres cursos –Pous canvià la carrera per un negoci de sifons– que li van permetre viure en contacte amb un ambient cultural d'excepció que havia de marcar per força la seva trajectòria professional posterior. Eren els anys de l'Exposició Universal de 1888, de l'eufòria econòmica i urbanística d'una ciutat que aspirava a esdevenir burgesa, europea i moderna; eren anys d'ebullició ideològica i política, d'eclosió del catalanisme, d'expansió de les idees llibertàries; era, en definitiva, l'època del modernisme, un moviment ideològic, polític i cultural que aspirava a desvetllar i a regenerar la societat catalana a través de l'educació i de la cultura. Cal dir que regenerar, desvetllar i educar són verbs constantment presents en l'obra literària de Josep Pous i Pagès.

Pous va tornar a Figueres, però per poc temps. El 1900, sota el pseudònim de «Joseph Piula», col·laborava a la revista *Catalunya Artística* com a crític teatral. D'ideologia republicana, amb clares simpaties pel catalanisme, Pous va participar des del primer moment en la creació d'una de les plataformes més importants de la tradició republicana d'esquerres i, al mateix temps, del modernisme: la revista i després diari *El Poble Català* (1904-1906/1906-1917). Durant aquests mateixos anys, havia estrenat també les seves primeres obres teatrals, de clara influència ibseniana –*Sol ixent* (1902), *El mestre nou* (1903)–, i havia iniciat la seva trajectòria com a narrador. Pous havia trobat finalment la seva veritable professió, a la qual havia de dedicar la resta de la seva vida: la professió d'escriptor.

La producció periodística, dramàtica i narrativa de Josep Pous i Pagès es caracteritza, en gran part, pel didactisme i per la intenció fonamentalment moralitzadora. Els personatges de les seves obres solen ser figures destinades a exemplificar actituds individuals i col·lectives que apareixen a ulls del lector o de l'espectador com a models o antimodels de comportament. Els herois i les heroïnes de les obres de Pous i Pagès són éssers vitals, forts, justos, voluntaristes i, sobretot, lluitadors. D'acord amb les teories finiseculars de la voluntat (Friedrich Nietzsche), de la «confiança en si mateix» (R. W. Emerson)

i de l'ètica de l'autorealització (Gabriel Alomar), Pous construeix uns personatges que simbolitzen la lluita de l'individu per assolir la llibertat personal enfront del determinisme de l'ambient, representat per la natura, i de la societat. És aquest estat de lluita permanent, la capacitat de revolta de l'individu, siguin quins siguin els resultats finals d'aquesta rebel·lió, el que justifica l'existència de l'ésser humà al món. Les novel·les *Per la vida* (1903), *Quan es fa nosa* (1905), *Revolta* (1906), les narracions d'*Empordaneses* (1905) i, sobretot, *La vida i la mort d'en Jordi Friginals* (1912), considerada l'última novel·la del modernisme, recreen el tema de la llibertat humana –un problema d'abast universal– a través de l'itinerari vital d'un ventall de personatges que Pous situa en un escenari concret i perfectament identificable, l'Empordà. Aquesta circumstància va ser lúcidament interpretada per Carles Riba en l'article necrològic que va dedicar a Josep Pous i Pagès a l'*Anuari de l'Institut d'Estudis Catalans* amb motiu de la mort de l'escriptor el 15 de febrer de 1952: «Home profundament lligat a la terra i als seus costums, el que el preocupava i el que ell enfondiria sempre en la seva obra de creador és el caràcter peculiar que hi prenen els conflictes humans, sobretot el de la generositat de cor enfrontada amb l'egoisme i el de l'energia viril enfrontant-se contra les forces hostils del món.» Així, la reflexió sobre la condició humana i, més concretament, la convicció que l'individu és essencialment bo, que la maldat és producte directe de la ignorància i que la ignorància és un estat de l'individu superable a través del desvetllament que provoca el bon exemple i la voluntat personal, constitueix una de les constants de l'obra de l'autor empordanès. Una obra marcada per un optimisme còsmic al qual Pous no renuncia ni tan sols davant l'evidència implacable de l'adversitat. Ni de la mort. La lluita –la lluita en ella mateixa– és el que atorga sentit a l'existència humana: «Sols la revolta salva».

Josep Pous i Pagès

Una cronologia

1873 Neix a Figueres, l'1 de febrer.

1878 La família es trasllada a la casa pairal d'Avinyonet de Puigventós

1888 Comença els estudis de Medicina a la Universitat de Barcelona, que abandona tres anys després.

1893 Es casa amb Mercè Gómez i funda a Barcelona una fàbrica de sifons que acaba fracassant.

1900 Comença a col·laborar a la revista *Catalunya Artística* (1900-1905). Escriu el seu primer drama, *El mestre nou*, estrenat el 1903.

1902 Estrena la seva primera obra de teatre, *Sol ixent*, escrita l'any anterior. Comença el projecte d'instal·lar-se a Barcelona. Escriu *Els visionaris*, drama en tres actes.

1903 Retorna a Barcelona per instal·lar-s'hi definitivament. Publica la seva primera novel·la, *Per la vida*. Estrena *El mestre nou*, drama en tres actes, *L'enemic*, i el monòleg *La planeta*.

1904 Estrena *L'endemà de bodes*, comèdia en tres actes, i publica la novel·la *Quan se fa nosa*. Entra a la redacció del setmanari *El Poble Català* (1904-1906), l'òrgan del catalanisme d'esquerres. Hi utilitza, entre d'altres, els pseudònims Joan d'Avinyó i Pere Mas i Roure.

1905 Estrena *Scherzo*, dirigida per Adrià Gual, i *Un cop d'estat*, comèdia en un acte. Publica *Empordaneses*, un recull de narracions breus.

1906 *El Poble Català* es converteix en diari (1906-1917) i Pous hi arribarà a ocupar el càrrec de redactor en cap. Publica *Revolta* a la Biblioteca d'*El Poble Català*.

1907 Publica *El drac: assaig de drama popular en un acte*.

1909 Escriu i publica *De l'ergàstula: impressions, confessions i suggestions de trenta dies de captiveri*, llibre de memòries escrit en ocasió del seu empresonament durant un mes per haver publicat un article contra la Llei de Jurisdiccions. Estrena i publica *Els visionaris*.

1910 Publica *Scherzo*, comèdia en un acte.

Rei i senyor

Josep Pous i Pagès. Dramatúrgia de Pere Riera
Sala Petita

1912 Publica *La vida i la mort d'en Jordi Fraginals*. Estrena *En Joan Bonhome*, comèdia en quatre actes, i *Senyora àvia vol marit*, comèdia en quatre actes. Entre 1912 i 1913 forma part del Sindicat d'Autors Dramàtics Catalans.

1913 Publica *La gropada* i *La fi de l'avi Canela*, narracions breus.

1914 Esdevé empresari al Teatre Espanyol arran d'una subvenció de l'Ajuntament de Barcelona gestionada per Ignasi Iglésias, aleshores regidor de cultura, i crea la seva pròpia companyia. Estrena *Pàtria*, tragicomèdia en tres actes, el sàinet *Apretats però no escanyats, o una llengua de mal camí*, i la farsa *Sang blava*.

1916 Escriu *Rei i senyor*.

1917 Estrena *Damià Rocabruna, el bandoler*. Publica la narració breu *L'home bo*.

1918 Estrena la «tragèdia domèstica en tres actes» *Rei i senyor*, i *La mel i les vespes*, comèdia en tres actes.

Imatge de l'estrena de *Rei i senyor* el 1918

1919 Esdevé col·laborador de l'empresari teatral Josep Canals. Publica *Flacs naixem, flacs vivim* i *Papallones*, comèdies que marquen el canvi de rumb de Pous i Pagès cap a l'alta comèdia burgesa.

1920 Estrena *No tan sols de pa viu l'home*, comèdia en tres actes, i la farsa en quatre actes *Quan passava la tragèdia*. Tradueix la comèdia d'Alfred Capus *Pagar el ram i no fer Pasqua*.

1921 Estrena *Primera volada* i *Tardania*.

1922 Tradueix *Per no ser tretze: un acte*, de Pierre Veber.

1925 Reescriu *La gropada* i la publica amb el subtítol de «novel·la original». Reescriu també *Per la vida*, la seva primera novel·la, i la publica amb el subtítol de «novel·la original i refeta».

1927 Estrena la comèdia en tres actes *Puput, o el joc de l'amor i l'interès*, que representa el seu retorn als escenaris després de sis anys.

1928 Estrena *Maria Lluïsa i els seus pretendents*. Tradueix amb Carles Soldevila *Els fracassats* d'H. R. Lenormand.

1929 Tradueix *El foc que es revifa malament*, de Jean-Jacques Bernard, i, amb Carles Soldevila, *L'agulla roja*, d'H. R. Lenormand.

1930 Estrena *Vivim a les palpentos*, comèdia dramàtica en tres actes.

1933 Tradueix l'obra en tres actes de Lazlo Födor *El petó davant del mirall*.

1937 Durant la Guerra Civil intervingué activament en l'Agrupació d'Escriptors Catalans i va presidir la Institució de les Lletres Catalanes i l'Ateneu Barcelonès entre 1937 i 1938. Publica *Notes sobre cultura*, conferència radiada el 5 d'agost de 1937 i publicada per la Federació Nacional d'Estudiants de Catalunya, i *Al marge de la revolució i de la guerra*, un recull dels seus discursos i conferències.

1938 Col·labora a la *Revista de Catalunya*. Tradueix *Martina*, de Jean-Jacques Bernard. La Institució de les Lletres Catalanes reedita *La vida i la mort d'en Jordi Friginals*.

1939 Acabada la guerra, s'exilia a França (París, Avinyó, Olliergues).

1940 Comença a París la impressió de *Pere Coromines i el seu temps*, interrompuda per la invasió de les tropes alemanyes. Es publicaria pòstumament l'any 1969.

1944 Torna a Barcelona i es dedica a preparar i revisar l'edició de les seves *Obres completes*, encara inèdites.

1945 Organitza i presideix l'agrupació de partits polítics catalans sota el nom de Consell Nacional de la Democràcia Catalana (1945-1949).

1948 Publica el volum de proses poètiques *De la pau i del combat* a Mèxic.

1951 Publica *Teatre selecte*.

1952 Mor el 15 de febrer a Barcelona. Es publiquen, pòstumament, el recull de narrativa breu *Tota la saviesa d'aquest món* (1961), *Pere Coromines i el seu temps* (1969), *Damià Rocabrúna, el bandoler* (1985), que havia restat inèdita, i *Dietaris i memòries de l'exili* (2002).

Pere Riera

Dramatúrgia

Canet de Mar, 1974

Formació: Títol Superior en Art Dramàtic, especialitat direcció i dramatúrgia. Institut del Teatre de Barcelona (2002-2006). Llicenciat en Història de l'Art, Universitat de Barcelona (1995-2001). Màster Oficial Interuniversitari d'Estudis Teatral (2008-2009). Multitud de cursos i seminaris a la Sala Beckett, amb Josep M. Benet i Jornet, Sergi Belbel, Jordi Galceran, Rodolf Sirera, Juan Mayorga, etc.

Textos: 2011 *Red Pontiac* (1r. Concurs de Dramatúrgia Catalana, Festival Temporada Alta); autor i director de *Desclassificats* a la Sala Villarroel (nominació al Premi Max al millor text de teatre català/valencià 2011); autor resident de la cinquena edició del Projecte T6 del TNC, amb el qual estrena el 2010 *Lluny de Nuuk* a la Sala Tallers, (Premi Crítica Serra d'Or al millor text de teatre català 2010). *Casa Calores*, com a autor convidat per la Sala Beckett de Barcelona, dins el cicle de Nova Dramatúrgia Catalana (obra subvencionada per la Institució de les Lletres Catalanes). Lectura dramatitzada. 2007; *El factor Luxemburg*. Dir. Víctor Muñoz. Teatre Lliure. 2007; dramatúrgia i textos per a *El Doctor Miracle*, opereta de Georges Bizet. Dir. Isabel Franco. Jove Companyia del Conservatori Superior de Música del Liceu. 2007; dramatúrgia i textos per a *La bella Galatea (Die Schöne Galathee)*, opereta de Franz von Suppé. Dir. Isabel Franco. Jove Companyia del Conservatori Superior de Música del Liceu. 2006; *El món s'inclina*. Text inèdit a partir de *L'àguila de dos caps* de Jean Cocteau. Lectura dramatitzada. Institut del Teatre. 2005; *Muda*. Espectacle de teatre musical. Cia. Atrezzo Produccions. Teatre Municipal de Banyoles. 2004; *Res o no res*. Text inèdit a partir de *Hamlet*. Lectura dramatitzada. Institut del Teatre. 2004.

Dramatúrgia i direcció: a banda de la direcció de *Desclassificats* i *Lluny de Nuuk*, ha fet l'ajudantia de direcció d'*Una història catalana*, de Jordi Casanovas (TNC, 2011); documentació històrica i assessorament a la dramatúrgia de *La controversia de Valladolid* de Jean-Claude Carrière. Dir. Carles Alfaro. Teatre Lliure. Grec. 2005; documentació històrica de *Ròmul el Gran* de Friedrich Dürrenmatt. Dir. Carles Alfaro. TNC. 2005; dramatúrgia, adaptació i assistència de direcció de *Baal*, de Bertolt Brecht. Dir. Abel Coll. Teatre Tantarantana. 2004; *Lelian*, (a partir d'*Ocells en la nit* de Rubén Mettini, premi Ciutat d'Alcoi 1992). 2000; dramatúrgia i direcció de *Sanctus, sanctus, sanctus. La dansa del criminal*, (a partir d'*Estricta Vigilància*, de Jean Genet). Teatre Malic. 1999; direcció d'*En clave de bostezo* de Silvia González. Mostra de Teatre Transformadors. 1998; *Savannah Bay* de Marguerite Duras. 1997.

Guions: autor de l'adaptació televisiva de *Desclassificats* (Focus, Animal Films i TV3); guionista i dialoguista de *Ventdelplà* (Diagonal TV i TV3); coautor, amb J. M. Benet i Jornet i director argumental de la sèrie *Zoo*. (Diagonal TV i TV3) 2008.

Altres: autor de *Fem Teatre/Hacemos Teatro. Manual d'arts escèniques*. Assaig de pedagogia teatral. Editorial La Galera (col·lecció La clau mestra). 2008; membre des de 2006 del Consell de Redacció de la revista *Estudis Escènics*. Editada per l'Institut del Teatre de Barcelona; membre des de 2005 del Consell de Redacció de la revista *Pausa*. Editada per l'Obrador de la Sala Beckett. Des de 2006 és professor de Teoria Dramàtica i Dramatúrgia a l'Institut del Teatre, i d'escriptura teatral a l'Obrador de la Sala Beckett.

Toni Casares

Direcció

Barcelona, 1965. Llicenciat en Filologia Catalana per la Universitat Autònoma de Barcelona. Diplomant en Teoria i Crítica del Teatre per la UAB i l'Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona. És membre fundador i director artístic de l'Aula de Teatre Universitari de la Universitat Autònoma de Barcelona. Entre 1989 i 1992 és coordinador general del Centre Dramàtic de la Generalitat de Catalunya. El 1997 assumeix la direcció artística de la Sala Beckett de Barcelona, a la qual havia estat vinculat des de la seva fundació el 1989. La Sala Beckett ha estat premi de teatre dels Premis Nacionals de Cultura de la Generalitat corresponents al 2004 pel cicle *L'acció té lloc a Barcelona*. Des de la temporada 2005/2006 és membre del Consell d'Assessorament Artístic del TNC.

Direccions escèniques:

A l'Aula de Teatre de la UAB:

- *L'hora grisa* (*John i Joe* i *L'hora grisa o l'últim client*: dues obres breus d'Agota Kristof). 2004
- *No podemos quejarnos* (*El segundo piso / La odisea / El material*). Tres obres breus de J. Ricardo Morales. 2003
- *El Cid* de Pierre Corneille. 2001
- *Aquí s'aprèn poca cosa*. Dramatúrgia de Toni Casares a partir de la novel·la *Jakob Von Gunten* de Robert Walser. 2000
- *Descripció d'un paisatge* de Josep M. Benet i Jornet. 1996
- *El pas de l'àngel*, creació col·lectiva. Estrenat als camps de refugiats d'Eslovènia. 1995
- *Exercicis d'estil* de Raymond Queneau. 1995
- *La vida de la substància* de Simon Donald. 1994
- *Yvonne, princesa de Borgonya* de Witold Gombrowicz. 1993

A la Sala Beckett:

- *El petit Eiolf* de Henrik Ibsen. 2011
- *Aquí s'aprèn poca cosa* (adaptació de la novel·la *Jakob Von Gundden* de Robert Walser) de Toni Casares. 2009
- *La nit àrab* de Roland Schimmelpfennig. 2006
- *El camp* de Martin Crimp. 2005
- *Plou a Barcelona* de Pau Miró. 2004
- *El Hipnotizador* de Paco Zarzoso. Codirigida amb l'autor. 2003
- *El cas Gaspard Meyer* de Jean-Yves Picq. 2002
- *La dona i el detectiu* de Mercè Sàrrias. 2001
- *Suite* de Carles Batlle. 2001
- *El gos del tinent* de Josep M. Benet i Jornet. 1999
- *La sang* de Sergi Belbel. 1999
- *Àfrica 30* de Mercè Sàrrias. Coproducció Centre Dramàtic del Vallès. 1998
- *Al tren* de Mercè Sàrrias. 1995

Al Teatre Nacional de Catalunya:

- *La plaça del Diamant* de Mercè Rodoreda. Adaptació de Josep M. Benet i Jornet. Sala Gran. 2007
- *Valentina* de Carles Soldevila. Sala Petita. 2006
- *Salamandra* de Josep Maria Benet i Jornet. Sala Petita. 2005
- *El club de les palles* d'Albert Espinosa. Sala Tallers. 2004
- *L'aparador* de Victòria Szpunberg. Sala Tallers. 2003
- *La dona i el detectiu* de Mercè Sàrrias. STI i TNC. 2001
- *Històries d'amor* de Toni Cabré. Sala Tallers. 2000

Max Glaenzel

Escenografia

Teatre: *Coriolà* de Shakespeare. Dir. Àlex Rigola. Teatre Lliure. 2012; *Agosto* de Tracy Letts. Dir. Gerardo Vera. Centro Dramático Nacional de Madrid. 2011; *Una vella, coneguda olor* de Josep M. Benet i Jornet. Dir. Sergi Belbel. TNC Sala Petita. 2011; *Tragèdia*. Dir. Àlex Rigola. Grec 2011; *Pedra de tartera* de Maria Barbal. Dir. Lurdes Barba. TNC Sala Petita. 2011; *Les tres germanes* de Txèkhov. Dir. Carlota Subirós. Teatre Lliure. 2011; *L'arquitecte* de David Greig. Dir. Julio Manrique. Teatre Lliure. 2011; *Agost* de Tracy Letts. Dir. Sergi Belbel. TNC Sala Gran. 2010; *Gata sobre teulada de zinc calenta* de Tennessee Williams. Dir. Àlex Rigola. Teatre Lliure. 2010; *La Gavina* de Txèkhov. Versió de Martin Crimp. Dir. David Selvas. La Villarroel. Grec 2010; *The Hamlet's circus* de Toni Martín. Dir. Toni Martín. CAER. Teatre Romea. 2010; *Escenes d'un matrimoni / Sarabanda* d'Ingmar Bergman. Dir. Marta Angelat. TNC Sala Petita. 2010; *El ball* d'Irène Némirovsky. Dir. Sergi Belbel. TNC Sala Tallers. 2009. Premi Butaca 2010 a la millor escenografia; *Alícia* de Lewis Carroll. Dir. Carlota Subirós. Teatre Lliure. 2009; *Nixon-Frost* i *Nixon-Frost (unplugged scenic)* de Peter Morgan. Dir. Àlex

Rigola. Teatre Lliure. 2009; *L'inspector* de Nikolai Gógol. Dir. Sergi Belbel. TNC Sala Gran. 2009; *Días Mejores* de Richard Dresser. Dir. Àlex Rigola. Festival Temporada Alta, Teatro de La Abadía, CAER. 2008; *Jugar amb un tigre* de Doris Lessing. Dir. Carlota Subirós. Teatre Lliure. 2008; *Rock'n'roll* de Tom Stoppard. Dir. Àlex Rigola. Teatre Lliure. 2008; *Rodoreda, retrat imaginari*. Dir. Carlota Subirós. Mercat de les Flors. Grec 2008; *Après moi, le déluge* de Lluïsa Cunillé. Dir. Carlota Subirós. Teatre Lliure. 2008; *Goldberg* de Ferran Carvajal. Mercat de les Flors. 2008; *A la Toscana* de Sergi Belbel. Dir. Sergi Belbel. TNC Sala Petita. 2007; *2666* de Roberto Bolaño. Dir. Àlex Rigola. Teatre Lliure. Grec 2007; *Viatges a la felicitat*. Projecte T6-dansa. TNC Sala Tallers. 2007; *Tornar a casa* de Harold Pinter. Dir. Ferran Madico. CAER de Reus. TNC Sala Petita. 2007; *Unes veus* de Joe Penhall. Dir. Marta Angelat. Villarroel Teatre. 2007; *En Pólvora* d'Àngel Guimerà. Dir. Sergi Belbel. TNC Sala Gran. 2006; *Otel·lo* de Shakespeare. Dir. Carlota Subirós. Teatre Lliure. 2006; *Els estiuejants* de Màxim Gorki. Dir. Carlota Subirós. Teatre Lliure. 2006; *Les falses confidències* de Pierre de Marivaux. Dir. Sergi Belbel. TNC Sala Gran. 2005; *Ròmul El Gran* de Friedrich Dürrenmatt. Dir. Carles Alfaro. TNC Sala Petita. 2005; *El beso de la mujer araña* de Manuel Puig. Dir. Manuel Dueso. Teatro Muñoz Seca de Madrid. 2004; *Forasters* de Sergi Belbel. Dir. Sergi Belbel. TNC Sala Petita. 2004; *Barcelona mapa d'ombres* de Lluïsa Cunillé. Dir. Lurdes Barba. Sala Beckett. 2004; *Primera plana* de B. Hecht i C. MacArthur. Dir. S. Belbel. TNC Sala Gran. 2003; *Il viaggio a Reims* de Gioachino Rossini. Dir. Sergi Belbel. Dir. musical Jesús López Cobos. Gran Teatre del Liceu. 2003; *L'habitació del nen* de J.M. Benet i Jornet. Dir. S. Belbel. Teatre Lliure. 2003; *El cas Gaspard Meyer* de Jean-Yves Picq. Dir. Toni Casares. Sala Beckett. 2002; *Dissabte, diumenge i dilluns* d'Eduardo De Filippo. Dir. Sergi Belbel. TNC. Sala Gran. 2002; *El club de la corbata* de Fabrice-Roger Lacan. Dir. Pep Anton Gómez. Teatre Romea. 2002; *Moll Oest* de Bernard-Marie Koltés. Dir. Sergi Belbel. 2002; *Vindrà algú* de Jon Fosse. Dir. Antonio Simón. Sala Beckett. 2002; *El perro del hortelano* de Lope de Vega. Dir. Magüi Mira. Vània Produccions. 2002; *La dona i el detectiu* de Mercè Sàrrias. Dir. Toni Casares. Sala Beckett. 2001; *Mort accidental d'un anarquista* de Dario Fo. Dir. P. Planella. Teatre de calaix. 2001; *Madre (el drama padre)* d'Enrique Jardiel Poncela. Dir. Sergi Belbel. Centro Dramático Nacional. 2001; *La dona incompleta* de David Plana. Dir. Sergi Belbel. Sala Beckett. 2001; *Eso a un hijo no se le hace* de J.M. Benet i Jornet. Dir. Tamzin Townsend. Euro Escena. 2001; *Excuses* de Jordi Sánchez i Joel Joan. Dir. Pep Anton Gómez. Teatre Romea. 2001; *Suite* de Carles Batlle. Dir. Toni Casares. Sala Beckett. 2001; *Estiu* d'Edward Bond. Dir. Manel Dueso. TNC. Sala Petita. 2001; *Històries d'amor* de Toni Cabré. Dir. Toni Casares. TNC. Sala Tallers. 2000; *El temps de Planck* de Sergi Belbel i Òscar Roig. Dir. Sergi Belbel. Teatre Romea. 2000; *La mort d'August* de Romain Weingarten. Dir. Víctor Àlvaro. Centre Dramàtic del Vallès i xtv: 2000; *Taurons* de David Mamet. Dir. Ferran Madico. Villarroel Teatre. 2000; *Fragments d'una carta de comiat llegits per geòlegs* de Normand Chaurrette. Dir. Sergi Belbel. Sala Beckett. 2000; *Penjats* de Tim Firth. Direcció: Tamzin Townsend. Villarroel Teatre. 1999; *La sang* de Sergi Belbel i *El gos del tinent* de

Josep Maria Benet i Jornet. Dir. Toni Casares. Sala Beckett. 1999; *Això guixa* de Joan Oliver. Dir. Pere Planella. Zitzània Teatre. 1999; *Rumors* de Neil Simon. Dir. Sergi Belbel. Vània Produccions. 1999; *Àfrica 30* de Mercè Sàrrias. Dir. Toni Casares. Sala Beckett. 1998; *Sóc Lletja* de Jordi Sánchez i Sergi Belbel. Dir. S. Belbel. Cia. Kràmpac. 1997; *kràmpack* de Jordi Sánchez. Dir. Josep Maria Mestres. Teatre de l'idiota. 1994; *Yvonne, princesa de Borgonya* de Witold Gombrowicz. Direcció: Josep Maria Mestres. Cia. Receca de Winter. 1993.

Mercè Paloma

Vestuari

Llicenciada en Geografia i Història, secció Art, per la Universitat de Barcelona. Titulada per l'Escola d'Arts i Tècniques de la Moda, especialitat en Espectacle i Comunicació Visual. Barcelona, 1985. Quart curs d'Estampació. Escola Massana. Barcelona. Selecció de treballs més recents:

Teatre:

Treballs amb Sergi Belbel: *Una vella, coneguda olor* de Josep M. Benet i Jornet. TNC-CAET. Sala Petita. 2011; *El ball* d'Irène Némirovsky. TNC Sala Tallers. 2009; *En Pólvora* d'Àngel Guimerà. TNC Sala Gran. 2006; *Carnaval* de Jordi Galceran. Teatre Romea. 2006; *Moll Oest* de Bernard Marie Koltés. Grec 2002; *El alcalde de Zalamea* de Calderón de la Barca. TNC-Compañía Nacional de Teatro Clásico. 2000; *El temps de Planck* de Sergi Belbel i Òscar Roig. Teatre Romea. Grec 2000; *El criptograma* de David Mamet. TNC Sala Petita. 1999; *Rumors* de Neil Simon. Vània Produccions. 1999; *Morir*, de Sergi Belbel. Producció del CDGC, 1998; *Testament*, de Josep M. Benet i Jornet. Festival Grec 1997; *L'Avar*, de Molière. Grec 1996; *L'Hostalera* de Carlo Goldoni. Grec 1995; *El mercader de Venècia* de W. Shakespeare. CDGC. 1994.

Treballs amb Calixto Bieito: *Tirant lo Blanc*. Teatre Romea. 2008. Premi de la crítica de Barcelona; *Los persas. Réquiem por un soldado*. Festival de Mèrida. 2007; *Plataforma* de Michel Houellebecq. Teatre Romea, Ajuntament de Viladecans i Edinburgh Internacional Festival. 2006; *Peer Gynt* de Henrik Ibsen. Teatre Romea, Festival Internacional de Berge, Grec i Ajuntament de Viladecans. 2006; *La Celestina* de Fernando de Rojas. Edinburgh Internacional Festival. 2004; *El rey Lear* de Shakespeare. Teatre Romea. 2004; *L'òpera de quatre rals* de Brecht. Grec 2002; *Macbeth* de Shakespeare. Festival Int. de Salzburg. 2002; *Barbaric Comedies* de Valle Inclán. Producció Edinburgh Festival-Abbey Theatre de Dublín. Kings Theatre d'Edimburgh. 2000; *Mesura per mesura* de W. Shakespeare. TNC Sala Gran. 1999; *La casa de Bernarda Alba* de F. García Lorca. 1998; *Life is a Dream* de Calderón de la Barca. Festival d'Edimburg. 1998; *Pierrot Lunaire* de Schönberg. Teatre Lliure. 1998; *La Tempestat* de W. Shakespeare. Grec 1997; *Galileo Galilei* de B. Brecht. Mercat de les Flors, 1996; *La profesión de la Sra. Warren* de Bernard Shaw. Círculo de Bellas Artes, Madrid. 1996; *El Rei Joan* de W. Shakespeare. Festival Grec 1996.

Altres: *La plaça del Diamant* de Mercè Rodoreda. Adaptació teatral de Josep M. Benet i Jornet. Dir. Toni Casares. TNC Sala Gran. 2007; *Bosc endins* de Stephen Sondheim. Dir. J.L. Bozzo. Dagoll Dagom. 2007; *Conte d'hivern* de Shakespeare. Dir. Ferran Madico. Teatre Grec. 2007; *Tornar a casa* de Harold Pinter. Dir. Ferran Madico. CAER. 2007; *Romeo por Julieta* de Shakespeare. Dir. Emilio Hernandez. Centro Andaluz de Teatro .2003; *Poe* de Dagoll Dagom. Dir. J.L. Bozzo. Poliorama. 2002; *Otelo el moro* de Shakespeare. Dir. Emilio Hernandez. Centro Andaluz de Teatro Sevilla. 2001; *Bodas de sangre* de F.G Lorca. Dir. Ferran Madico. Grec 2001; *Tots eren fills meus* d'Arthur Miller. Dir. Ferran Madico. Teatre Romea. 1999; *Los enfermos* d'Antonio Álamo. Dir. Rosario Ruiz Rogers. Teatro de la Abadía. 1999; *La sang* de Sergi Belbel. Dir. Toni Casares. Sala Beckett. 1999; *El gos del tinent* de Josep M. Benet i Jornet. Dir. Toni Casares. Sala Beckett. 1999.

Dansa: *Viaje al sur*. Coreografia de Cristina Hoyos. Centro Andaluz de Danza. 2005; *Dalidance*. Coreografia de Ramon Oller. Cia. Metros. Festival de Peralada 2004; *Carmen*. Coreografia de Ramon Oller. Cia. Metros. Festival de Peralada 2003; *Romy & July*. Coreografia de Ramon Oller. Teatre Poliorama. 1997.

Òpera i sarsuela: *Wozzeck* de Berg. Gran Teatre del Liceu. 2005; *Don Giovanni* de Mozart. English National Opera. 2000; *Così fan tutte* de Mozart. Òpera de Gal·les. 2000; *Carmen* de Bizet. Festival de Peralada. 1999; *Il mondo della Luna* de Haydn. Òpera Zuid de Maastricht. 1999; *El barberillo de Lavapiés*. De Barbieri. Dir. Calixto Bieito. Teatro de la Zarzuela. Madrid, 1998; *La verbena de la Paloma*. De Tomás Bretón, Dir. de Calixto Bieito, Grec-96; *Tosca*. De Puccini. Liceu. 1997.

Cinema: *Pa negre* d'Agustí Villaronga. Presentada al Festival de San Sebastián 2010. Premi Gaudí de l'Acadèmia del Cinema Català al millor vestuari. Nominada al Goya al millor vestuari; *El mar*, d'Agustí Villaronga. Presentada a la Berlinale 2000; *A los que aman*, dirigida per Isabel Coixet. Sogecine, 1997. Nominació al premi Goya per al millor vestuari.

David Bofarull

Il·luminació

Molins de Rei, 1978.

Dissenys d'il·luminació destacats: *Voyager* de Marc Angelet. Projecte T6. TNC Sala Tallers. 2012; *El crim de Lord Arthur Savile* d'EGOS Teatre. TNC Sala Gran. 2011; *Una història catalana* de Jordi Casanovas. Projecte T6. 2011; *Gang Bang (Obert fins a l'hora de l'Àngelus)* de Josep Maria Miró i Coromina. Projecte T6. 2011; *Vimbodí vs. Praga* de Cristina Clemente. Projecte T6. 2011; *Misteri de dolor* d'Adrià Gual. TNC Sala Petita. 2010; *Massa soroll per Shakespeare*. Dani Nel·lo/Carme Portaceli. Festival Shakespeare Mataró. Fei. 2010; *A la Tierra*. Kimbala. Enric Monfort/Roger Julià. Auditori Segorbe. 2010; *Lluny de Nuuk* de Pere Riera. TNC Sala Tallers. Projecte T6. 2010; *A mi no em diguis amor* de Marta Buchaca. TNC Sala Tallers. Projecte T6.

2010; *M de Mortal* de Carles Mallol. TNC Sala Tallers. Projecte T6. 2010; *Aquí s'aprèn poca cosa*. Adaptació teatral de la novel·la *Jakob von Gunten*, de Robert Walser, de Toni Casares. Sala Beckett. 2009; *Asufre*. Dir. Gemma Beltran. Cia. Dei Furbi. Teatre Tantarantana. 2009; *Julia smells like teen spirit* de Jordi Casanovas. Dir. Jordi Casanovas. Teatre Lliure. Grec 2009; *Stokölm* de John Osborne. Dir. Marc Martínez. Teatre Borràs. Grec 2009; *Dublin Carol* de Connor McPherson. Dir. Manel Dueso. Sala Beckett. 2008; *Les criades* de Jean Genet. Dir. Manel Dueso. Sala Muntaner. 2008; *La corte del Faraón*. Dir. Xavier Albertí. Sala Muntaner. 2008; *Homes de Shakespeare*. Dir. Gemma Beltran. Cia. Dei Furbi. 2008; *El dia del profeta* de Joan Brossa. Dir. Rosa Novell. TNC Sala Petita. 2008; *Ruddigore o la nissaga maleïda* de Gilbert i Sullivan. Dir. Joan Maria Segura. Egos teatre. Versus teatre. 2007; *Pensaments escrits al caure de les fulles*. Dir. Jordi Prat i Coll. Sala La Planeta, Espai Brossa. Temporada Alta. 2007; *En qualquier otra parte* d'Àlex Mañas. Dir. Àlex Mañas. Biblioteca de Catalunya. Grec 2007; *Leonce i Lena* de Georg Büchner. Dir. Pep Pla. Sala Muntaner. Cia. Q-Ars Teatre. Grec 2007; *Una còpia* de Caryl Churchill. Dir. Jordi Prat i Coll. Teatre Lliure i Teatre Bartrina de Reus. 2007. Nominat a millor il·luminació als Premis Butaca; *Crónica sentimental de España* de Manuel Vázquez Montalban. Dir. Xavier Albertí. Temporada Alta i Sala Muntaner. 2006; *Merrily we roll along* de Stephen Sondheim. Dir. Daniel Anglès. El musical més petit. 2006; *Anitta Split* de Josep Julien. Dir. Manel Dueso. Sala Villarroel. Grec 2006; *El presoner de la segona avinguda* de Neil Simon. Dir. Manel Dueso. Sala Villarroel. 2005; *El beso de la mujer araña* de Manel Puig. Dir. Manel Dueso. Teatre Romea. 2005; *Off Broadway*. El musical més petit. Dir. Dani Anglès. Teatre Romea. 2005; *Molt soroll per no res i Otel·lo* de William Shakespeare. Dir. Anna Lizaran, Ferran Madico. Versus Teatre. 2004; *No són maneres de matar una dona*. Dir. Silvia Sanfeliu. Artenbrut. 2004; *Eva Perón* de Copi. Dir. Jordi Prat i Coll. Teatre Lliure. 2004; *Les amargues llàgrimes de Petra von Kant*. Dir. Manel Dueso. Sala Muntaner. 2003; *Flor de otoño*. Dir. Josep Costa. Artenbrut. 2003; *Mestres antics* de Thomas Bernhard. Dir. Xavier Albertí. Teatre Romea. 2003; *JRS, de dotze anys* d'Octavi Egea. Dir. Manel Dueso. Teatre Romea. 2003; *Follies*. Dramatúrgia i direcció de Josep Costa. Teatre Kaddish. Artenbrut. 2003; *Lluny* de Caryl Churchill. Dir. Jordi Prat i Coll. Sala Beckett. 2003; *Gertrude Stein i una senyoreta de companyia* de Win Wells. Dir. Josep Costa. Teatre Kaddish. Artenbrut. 2003; *Jugant a Rodgers*. El musical més petit. Dir. Daniel Anglès. Versus Teatre. 2003; *Adéu a Berlín*. Dir. Josep Costa. Teatre Kaddish. Artenbrut. 2001.

Bárbara Granados

Música i so

Formada com a pianista en la clàssica i el jazz, ha combinat durant anys les activitats de concertista de piano i d'acompanyant de músics –de clàssica, de jazz i pop– amb la composició i els arranjaments. En els últims anys ha abandonat pràcticament els enregistraments, les gires i les seves intervencions en directe en espectacles teatrals per concentrar-se en la composició, producció i direcció musical d'espectacles. Ha escrit i produït música per a teatre, dansa, circ i cinema i, en els últims anys, també per a publicitat i televisió, al costat dels creadors i directors més prestigiosos d'Espanya.

Composició i producció musical de la música original dels muntatges teatrals següents:

- *Misteri de dolor* d'Adrià Gual. Dir. Manel Dueso. TNC Sala Petita. 2010
- *Desvariacions*. Espectacle de producció pròpia amb músiques pròpies i clàssics del circ, interpretades per l'Orquestrina Incombustible. Estrenat al festival Boris Vian a Eus, França i a la carpa Ramblers a Barcelona. 2010
- *Ilíada* d'Alessandro Baricco. Dir. Tom Bentley-Fischer. Cia. Q-Ars Teatre. Biblioteca de Catalunya. Grec 2009
- *Anem a fer una musa*. Dir. Rafel Duran. Cia. Q-Ars Teatre. Espai Brossa. 2009
- *Benefactors* de Michael Frayn. Dir. Manel Dueso. Cia. Q-Ars Teatre. Sala Muntaner. Grec 2008
- *Un dia / Mirall trencat* de Mercé Rodoreda. Dir. Ricard Salvat. Teatre Borràs. 2008
- *Les criades* de Jean Genet. Dir. Manel Dueso. Sala Muntaner. 2008
- *Leonce i Lena* de Georg Büchner. Dir. Pep Pla. Sala Muntaner. Cia. Q-Ars Teatre. Grec 2007
- *El mercader de Venècia* de William Shakespeare. Dir. Pep Pla. Grec 2006

Més informació al web Estudi Bárbara Granados: www.estudibg.com

Qui és qui a *Rei i senyor*

Lluís Soler
és... *Andreu Reixac*

Quimet Pla
és... *Ventura, germà d'Andreu*

Carles Romero
és... *Narcís, fill d'Andreu*

Roser Camí
és... *Eugènia, esposa d'Andreu*

Sara Espígul
és... *Remei, filla d'Andreu*

Borja Espinosa
és... *Miquel d'Aiguaviva,
enamorat de Remei*

Pep Cruz
és... *Cebrià, pastor*

Aina Ripol
és... *Tuies, minyona*

Miquel Bonet
és... *Barbeta, masover*

Enric Arquimbau
és... *Hipòlit, masover*

Jep Barceló
és *Garrell, masover*

Montse Sagués
és... *Boixeda, masovera*

*Els currículums dels intèrprets estan a la vostra disposició al departament de premsa del TNC.

Rei i senyor

Josep Pous i Pagès. Dramatúrgia de Pere Riera
Sala Petita

Sala Petita

Del 21 de març al 29 d'abril de 2012

Horaris:

Dimecres i divendres, 20 h; dijous 17 h; dissabte, 17 h i 21.30 h; diumenge, 18 h
Dijous 5 i 26 d'abril funció a les 20 h
Dissabtes 24 i 31 de març i 7 d'abril, funció només a les 21.30 h

Durada:

2 hores (espectacle sense entreacte)

Preus:

10-26 €

Col·loqui: divendres 13 d'abril

Espectacle recomanat a partir de 14 anys

Més informació a:

www.tnc.cat

www.tnc.cat/revista-rei-i-senyor

Segueix-nos a:

facebook

www.tnc.cat/facebook

You Tube

www.tnc.cat/youtube

twitter

www.tnc.cat/twitter

@teatrenacional

issuu

www.tnc.cat/issuu

Rei i senyor

Josep Pous i Pagès. Dramatúrgia de Pere Riera
Sala Petita

Patrocinadors

Protectors

Benefactors

Empreses col·laboradores

